

Andorra,

de pas en het rugbyteam

Andorra is piepklein. Het kan altijd kleiner natuurlijk: Monaco is de helft zo klein en Vaticaanstad is het kleinste land. Een grappig detail is dat Andorra pas in 1985 vrede sluit met Duitsland, want het landje was *over het hoofd gezien* bij het Verdrag van Versailles in 1919 en was juridisch gezien nog altijd in oorlog met Duitsland. Tegenwoordig is Andorra hoewel geen lid van de Europese Unie, wel daarmee verbonden en ze hebben hun eigen euro's. Populair is Andorra beslist in deze 21ste eeuw. Er schijnen prachtige skigebieden te zijn en het is nog steeds een belastingparadijs – hoewel minder dan in 1975 en het bankgeheim is er inmiddels ook afgeschaft. Niet gehinderd door enige kennis rijden we eind mei Andorra binnen. Ruig hoor, hoge toppen, diepe dalen en het is er groen. Er bloeien witte narcissen op de berghellingen die heerlijk geuren.

Maar het is toch een geïsoleerd land, wat te danken is aan de ligging in de oostelijke Pyreneeën. Om in Frankrijk te komen, moet je een flinke pas over. En de Port d'Envalira is 2408 meter hoog. Sinds 2002 ligt er een (tol)tunnel, maar zover is het nog lang niet, als wij naar Frankrijk willen rijden. Het probleem ligt erin dat de weg echt heel steil is met talloze haarspeldbochten en de motor van onze auto achterin zit. En dat valt allemaal niet mee voor onze Renault 10, die nog van mijn opa geweest is. Ook in de eerste versnelling haalt ons groene vehikel het niet. Het lijkt wel of er niet voldoende kracht in de motor zit. We zijn echter niet voor een gat te vangen en proberen het andersom: keren en in zijn achteruit naar boven. Het lukt een paar bochten, maar dan geeft de Renault het echt op.

Gelukkig is er altijd een plan B te bedenken. Beneden zien we een dorp liggen. Dan gaan we maar terug en langs de plaatselijke garage, eens kijken of die wat voor ons kunnen betekenen. De garage, annex kroeg, wil dat best wel, maar nu even niet, want vandaag is het rugbyteam aanwezig om iets te vieren wat we nooit begrepen hebben. We kunnen de tent achter het café opzetten en gaan op het geluid af. Het wordt met stip de allergezelligste avond in tijden. We worden onthaald alsof we de prijs/beker/overwinning(?) zelf behaald hebben. Ik herinner me nog bier en wijn en frietjes. Brood zal er ook wel geweest zijn. Veel muziek en er werd gedanst. Dat het heel erg leuk was die avond (of nacht, het is lang geleden tenslotte), staat mij nog helder voor de geest.

De volgende morgen buigt een mannetje zich over de auto. Hij vervangt een bougie, of alle bougies, we gooien nog even belastingvrij de tank vol en we tuffen tevreden, zonder een enkel probleem de pas over, op weg naar huis. Ja, we hebben heel goede herinneringen aan Andorra.